

הקוזה הנגזל

יר לי שעלי להטריח בדחה כל כך ישנה. אבל הפעם באמת אין מנוס ממנה. האם היהודיה נפרדה מבנה, שגוייס ל צבא הצאר כדי להילחם בתורכים. אנה, בני, הפצירה בו, שמור על עצמך. אל תתאמץ. תהרוג תורכי, ותנחם. תהרוג עוד תורכי, ותנחם שוב. תהרוג עוד תורכי, ותנחם היטב...
 "אבל, שיסע הבן את דבריה, מה יהיה אם התורכי יהרוג אותי?"
 "להרוג אותך?" זעקה האם, "מה פתי אים? מה עשית לוי?"
כך בערך, זועקים כיום הדתיים במדינה נגד החילוניים. "מה פתי אים? מה עשינו לכם?"

שבוע אחרי שבוע השתוללו הקוונים של הקדושי-ברוך-היה בחוצות. ידו אבנים. סיכנו חיי נהגים. התנפלו על גזירות. היכו נכה בקביו שלו עצמו.
 עד שבאה ההפגנה הנגדית. הפגנה תמימה (ולא מחוכמת ביותר). הפגנה ללא אלימות. שום אלה חילונית לא הופעלה. שים אבן חילונית לא נזרקה. אף שעה אחת לא נתלשה מפיאה דתית.

אך הקוזה של הקדושי-ברוך-היה הפך, בן לילה, לקווקי-שנגזל.
 "אי-איי-איי!" זעקה המקלה הקדושה, "פוגרום, רחמנא-ליצלן! געחאלד!"
 וראש-הכמשלה, הזקוק לקולות הדתיים כדי לקיים את חרפת הממשל הצבאי, ממהר לגנות בפה מלא, ובמידה שווה, את השתר ללות הדתיים ואת המיצע השקט של מתנגדי-הכפייה.

(אין זה טכסיס חדש, לגנות את המכה ואת המוכה בנשימה אחת, מזה שנים נזהרים משקיפי האו"ם לעשות כך. אבל מש-קיפי האו"ם הם גויים, ועל כן מעשיהם פסולים מעיקרם).
 ואם אדמור כלשהו, שקיבל שוחד של מיליונים כדי לבוא לארץ, מאיים בדידה — ממהרים נשיא המדינה, ראש-הממשלה, יושב-ראש הסוכנות היהודית והרועה מן שדה-בוקר להתפלש בעפר רגלי, ולהתחנן בככי חנוק שיבטל את רוע הגזירה.
 אל פתח הקוזה לא יסתלק, הוא יישאר. **יזרוק אבן וינח. יכה נכה וינח.**
יהלום בשוטר וינח.

קזקים אינם כובשים. זהו תפקידו של חיל-הרגלים, המתקדם לאיטו, בי זחילה, מטר אחרי מטר.
 אבל הקוזקים מושכים תשומת-לב. מצביא פיקח יכול להשתמש בהם למטרה יודוקא: לרתק את תשומת-הלב. לבצע תמי רונים של הסחה והטעייה. להסיח את הדעת מן הגיזרה העיקרית של החזית, שם תיפול ההכרעה.

זהו, בדיוק, התפקיד שממלאים כיום הקוזקים של מאה-ישערים.
 אומנם, למחנה הדתי אין כיום מצביא מוכר. מתרוצצות בו תיפקדות רבות, השוניות זו את זו, החותרות זו תחת זו. אין ביניהן תיאום רישמי. אולם מכיון שכל חלקי המחנה הדתי חותרים לקראת אותה מטרה — הטלת שלטון הדת על המדינה — נוצר בו תיאום ספונטאני, מעשי, אילם. מעין חלוקת-עבודה אוטומאטית.

הקוזקים של מאה-ישערים מושי כים את תשומת-הלב. הם מעוררי רים רעש והמולה. נגדם פונים הי כוחות הדלים של המחנה החילוני האדיר והאדיש.
 אולם הסכנה האמיתית מתגבשת, בינתיים, בגיזרה אחרת לגמרי. שם מתפתח האופני סיבה המכרעת.

בגיזרה זו — אין מיבצע-יראוזה של קוזקים. שם פועל חיל-הרגלים האפור, העקשני, של המפלגה הי

דתית-הלאומיות.

ופנסיה זו היא יומיומית. כל גליון של יומון כלשהו מכיל לפחות חצי תריסר ידיעות קרביות, גדולות וקטנות. הנה תוכנו של גליון אחד (אחד) כזה:
 • **בשתי ערים שינות תובע מש-רדהסעד הדתי להעביר לידיו את האפוס-רופסות על ילדים, מפני שהוריהם שלחום למוסד-חינוך נוצרי.**
 זהו מיבצע המדהים בהעזתו. קודם כל: מפני שזהו ניצול-לרעה של משרד ממלכתי למטרה שאין לה כל קשר לתפקידו. שנית: אם תתקבל בקשה זו, ייקבע רישמית כי זכות הדת עולה על הזכות הטבעית של ה הורים, ורוח חוספי יוסלה תנחל ניצחון מזהיר. שלישית: אחרי יצירת תקדים כזה,

כפיץ סביבו אחירה של ריקבון.
זהו הפגר הקרוי "סטאטוס קוו".
 סטאטוס זה מופיע בקהי-היסוד של כל הממשלות מאז קום המדינה. בשמו הטיפו לנו לסובלנות ולהבנה הדדית. בשמו מכרה מפא"י את המדינה לדתיים, חלקים-חלקים, תמורת נזיד-העודשים הקואליציוני.
סטאטוס קוו זה דומה לרחוב חדיס-טרי.
 כאשר המחנה החילוני מבקש להשיג זכות אלמנטרית של בן המאה ה-20, הוא ניתקל בשלט "הכניסה אסורה". כך, למשל, הטילו השרים הדתיים, בשם הסטאטוס קוו, ויסו על הצעת-חוק המקנה לאשה את מדי צית הרכוש של בני זוג.
 אך שום שלט אינו עוצר את מיצעד ה"הישגים" הדתיים. שום סטאטוס קוו אינו

מאה שערים: נקניק סאלאמי הוא כשר

מפריע לדתיים לשחק בשבת עיר אחרי עיר, לכפות את הכשרות בכוח. להרחיב את של-טון ההלכה הדתית על חיי-האישיות. החינוך הממלכתי נמצא בניסגה מתמדת, ובמקומו בא החינוך האנטי-ממלכתי, הקרוי, בלשון סגי נהור, "חינוך ממלכתי-דתי".
 בחמש-עשרה שנות שלטונו של הסטאטוס קוו, עלו הדתיים מדרגה של תופעת-שוליים סרדנית לדרגת גורם-כוח מרכזי במדינה, שעל פיו ישק דבר.
אם יומשך הקצב הנוכחי, תהיה מדינת ישראל, בשנת 1975, תיאור קראטיה אמיתית.
 בכל שטחי החיים ישלטו חוקים, שנוסחו לפני 2500 שנה על-ידי כוהני-דת עבד עם קטן של עובדי-אדמה נבערים, ושאינם נית גים לשינוי. רבנים יקבעו במקום מדענים, דינים במקום שופטים, ארמו"רים שוחררי ירידה במקום אלופי צה"ל, מועצת גדולי תורה במקום כנסת, בחירי-הדת במקום נבי חרי-הציבור.

זוהי משמעות "מדינת ההלכה", אשר לקראתה חותרים כל פלגי המחנה הדתי, כשיטות שונות וכי טכסיסים שונים.

הסטאטוס קוו מת — ואין טעם להחיות אותו. גיוס האומה למען מדינת החוק, למען הדמוקרטיה, למען חרות-האדם וזכויות-הפרט לא ייתכן בשם סיסמה פאסרי בית, תבוסנית וחלולה.
 יש לקבור את הסטאטוס-קוו. במקומו יש להכריז על יעד חדש: **דריקיום בשלום.**

דריקיום פירושו: מתן הזכות לכל אדם דתי לחיות על פי מיצחת דתו — וביטול אוטומאטי של כל חוק או הסדר המחייבים אדם חילוני לנהוג על פי מצוה דתית.
 דריקיום פירושו: זכותה של שכונה דתית להחליט (למשל, ברוב של 75%) על סגירת רחובותיה בשבת, להוציא כביש-קישור חיוניים. ובאותה שעה: קיום תחבורת אוטו-בוסים, רכבות, מטוסים ואוניות בשבת בכל רחבי המדינה.

דריקיום פירושו: קיום רשת-חינוך יחודית לכל ילדי המדינה, עם תוכנית-לימודים חילונית אחידה — תוך מתן זכות להורים דתיים לשלוח את ילדיהם לשיעורים-אחרי שעות בית-הספר.

דריקיום פירושו: בחירה חופשית בין נשואין אורחיים ודתיים, בין שיפוט אורחי או בורות דתית בענייני-אישות.

דריקיום פירושו: זכותו של כל אזרח לאכול כשר או טרף, לגדל פרות או חזירים, להתפלל כאותו-נפשו או לא להתפלל כלל.

ובעיקר: הכשחת כל הזכויות האלה בחוקה כתובה, אשר בית-המשפט הממלכתי יהיה מוסקר על שמירתה, עם הסמכות לבטל כל חוק או החלטה, של הכנסת או של רשות מקומית, הנגודים את רוחה.

פיכת מטרה זו ליעד עליון חיתן למחנה החילוני, בפעם הראשונה, כיתן ברור, אקטיבי ומעשי. יתר על כן: הדבר יבליט, בצורה חותכת ביותר, את צידקת המלחמה החילונית.

רוב המוכן לדריקיום בשלום עם מיעוט — נוהג בתכונה, בהגיונות ובסובלנות.

מיעוט שאינו מוכן לדריקיום עם הרוב, אלא מבקש לכפות על הרוב את דרכי-חיוו המשונות — אינו זכאי לשום התחשבות ואהדה.

יש הסוברים כי המאבק למען דריקיום בשלום יביא למלחמת-אחים. אינני בטוח בכך.
 אך אני בטוח לגמרי שנוכח ההיפך: המשכת המיתקפה הדתית בת 15 השנים הביא למלחמת-אזרחים, בה יישפך דם ויחערער בטחון המדינה.

בחזית הפנימית, כמו בחזית הי חיצונית, יש ערך מכריע לגורם ההרתעה. חולשה מזמינה התקף פה, מובילה למלחמה. קיומו של כוח-מגן יעיל מרתיע התקפה ור עשוי לשמור על השלום.

כיום אין בארץ כוח-מגן חילוני יעיל. הליגה למניעת הכפייה הדתית מורכבת מ-אקדמאים מכובדים ובעלי רצון טוב, הראויים לתודת האומה. אולם מסגרתה הנוכחית שוב אינה מספיקה לצורכי המאבק.

יש צורך בחזית רחבה, אקטיביסטית ולך-חמת, שתרכז ותלכד את כל הגורמים ה-מוכנים להצטרף למלחמת-החופש, ושחפסק להם הנהגה נועזת, מלהיבה ודינאמית.

חזית זו תילחם בכל גזרות החזית: ברחוב ובכנסת, בבית-המשפט ובעיריות, בעתונות ובמפלגות, בכבישים ובבית.

עצם קיומה של חזית כזאת ישים קץ למצב החולני הנוכחי. הוא יוכה לאהדת ה-יסודות הטובים בקרב הדתיים, הוא יקלקל את עסקיהם של הסוחרים באמונות ססלות. הוא יחזיר לדתיים את חוש-המידה.

הוא יהווה הפגנת-כוח אדירה של הרוב שוחרר-החופש — ובזאת יחזיר על כנו שלום של חוק ור חופש.